

Sygn. akt III UK 36/16

POSTANOWIENIE

Dnia 12 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z odwołania T. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Ł.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 12 października 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...).
z dnia 2 grudnia 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z 2 grudnia 2015 r. oddalił apelację skarżącego T. M. od wyroku Sądu Okręgowego w T. z 20 maja 2015 r., którym oddalono jego odwołanie od decyzji pozwanego z 16 grudnia 2013 r., odmawiającej mu prawa do renty wobec niestwierdzenia niezdolności do pracy. Sąd za miarodajny uznał zebrany w sprawie materiał, w tym kolejne opinie biegłych, i potwierdził, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na istotne zagadnienie prawne. „Wątpliwości dotyczą dwóch zagadnień prawnych związanych z postępowaniem dowodowym przed sądem pierwszej i drugiej instancji. W świetle czynności podjętych przez Sądy w niniejszej sprawie zagadnienie należy sformułować następująco:

- czy przed Sądem I instancji, w toku gromadzenia materiału dowodowego dopuszczalne jest oddalenie wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego lekarza medycyny pracy w celu wydania specjalistycznej opinii na okoliczność zdolności Odwołującego do pracy w sytuacji, gdy biegli lekarze wydający opinie w sprawie nie specjalizują się w medycynie pracy, zaś lekarze, u których Wnioskodawca się leczy wielokrotnie wydawali zaświadczenia, których treść może wskazywać na jego niezgodność do pracy” wskazać przy tym należy, że zaświadczenia te były załączane w poczet materiału dowodowego zebranego w sprawie;

- czy Sąd drugiej instancji jest uprawniony do oddalenia apelacji w sytuacji, gdy nowe dowody uzasadniają uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpatrzenia w celu zbadania istoty sprawy, w szczególności, gdy nowe dowody stanowi dokumentacja medyczna, której analiza służy biegłym do wydawania opinii o niezdolności do pracy? W niniejszej sprawie dowody świadczące o stanie zdrowia Odwołującego mają kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia w przedmiocie niezdolności do pracy;

- czy Sąd Apelacyjny jest uprawniony do oddalenia apelacji i nieprzeprowadzenia dowodu z przesłuchania biegłych na rozprawie w sytuacji, gdy Wnioskodawca w toku postępowania przed Sądem Okręgowym zgłaszał pisemne zastrzeżenia do wydanych przez nich opinii zarówno odnośnie sposobu przeprowadzenia badania, jak i treści opinii?”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (wyżej *in extenso*) nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu z następujących względów.

Wskazane we wniosku zagadnienia, osobno ani razem, nie mają rangi istotnego zagadnienia prawnego. Skarżący nie wskazuje przepisu, w którym kotwiczy zagadnienia (pytania). Dopiero wówczas można otworzyć rozważania co do jurydycznego znaczenia zagadnienia. Treść zagadnienia uzasadnia stwierdzenie, że sformułowane kwestie nie wykraczają poza zwykłą wykładnię prawa, której można wymagać od jurysty. W pierwszej kolejności odpowiedzi

należy poszukiwać w procedurze cywilnej. Oczywistym jest, iż sąd nie prowadzi wszystkich dowodów, gdy uzna, że okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione. Przepis nawet stanowi, że sąd wówczas „pomija twierdzenia i dowody” – art. 217 § 3 k.p.c. Nie istnieje prymat dowodu z opinii lekarza medycyny pracy. W tej sprawie Sąd zwrócił uwagę, że skarżący nie podniósł żadnych konkretnych zarzutów merytorycznych do treści sporządzonych w sprawie opinii. Natomiast lekarze leczący wnioskodawcę nie decydują o niezdolności do pracy. Znaczenie ma bowiem prawne a nie potoczne rozumienie niezdolności do pracy. Częściowej niezdolności do pracy nie uzasadnia każdy gorszy stan zdrowia, lecz dopiero utrata zdolności do pracy aż w znacznym stopniu (art. 12 i 13 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS). Wykracza to ponad potrzebę argumentacji, gdyż skarżący nie odwołuje się do podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. i nawet hasłowo nie twierdzi, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Odwołuje się do istotnego zagadnienia prawnego, którego przedmiotem zainteresowania nie jest ocena zastosowania prawa w konkretnej sprawie (skarżącego) lecz problem prawny o doniosłym i uniwersalnym znaczeniu.

Taka sama ocena odnosi się do kolejnych pytań wniosku. Otóż „uprawnienia” Sądu drugiej instancji do oddalenia jak i do „uchylenia zaskarżonego orzeczenia...” określone są w procedurze cywilnej (art. 386 k.p.c.). Kwestie te są wystarczająco omówione w doktrynie i nie budzą wątpliwości. Sąd drugiej instancji samodzielnie ustala stan faktyczny (art. 382 k.p.c.) i suwerennie stosuje prawo materialne. Może uwzględnić nowe dowody, choć może uznać, że okoliczności sporne zostały wyjaśnione. W grę może wchodzić też regulacja z art. 381 k.p.c. (zob. też 477⁹ i art. 477¹⁴ k.p.c.). Potwierdza to - bo wniosek nie wskazuje, żadnego przepisu - że wniosek nie wykracza poza zwykłe stosowanie prawa i nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego.

Pytanie trzecie, czyli o postępowanie w sprawie skarżącego może odpowiadać podstawie kasacyjnej z art. 398³ § 1 k.p.c. lub podstawie przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., lecz nie odpowiada podstawie przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., gdyż przedmiotem jej zainteresowania nie jest ocena stosowania prawa w konkretnej sprawie.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

